

Twee gedichten

OLAF DOUWES DEKKER

vraag me niet

god is niet ver, voel de gloed in het
vuur, zijn handen verwaaien de rook
erboven en wijzen de as aan de wind

zijn deernis en spot snavelt als sarrende
koekoek de verte, voorzichtig wast het
schuim zich in het wit van de branding

maar gun me geen blik op een spelend
kind, verloren in zijn dromen en zo vol
van zo graag en zo veel en zo groot

vraag me geen regel te schrijven over
dat ene moment dat het kind zijn ogen
opslaat en als god naar je glimlacht -

wat komt zo dichtbij

The Age of Anxiety,
Auden, Bernstein

wat meet als lens de spiegel zo nabij
hoe wacht in schaamteloos zicht op
het netvlies de spiegeling van tijd, die
ongevraagd de ogen kruist, ons voor de

voeten loopt als manke metronóom, het
adert *maar trager naar de droogte van*
ons tastbaar aangezicht, de huid van het
onzichtbaar nu - ik hoor de stad en

blaas mijn wangen zacht, fluit wat stro uit
de mond, de geest uit de fles en ga mijn
weg over het reuzenrad, vergeten

theater, versleten muizenval, daar hoog
boven het laatste later - en lacht nog
één keer de warme zon over het water